

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1920/2021
26.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорђевић адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство правде, Управа за извршење кривичних санкција, чији је законски заступник Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле која је изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3493/20 од 10.12.2020. године, у седници већа која је одржана дана 26.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3493/20 од 10.12.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1692/2019 од 12.03.2020. године, која је исправљена решењем истог суда под истим бројем од 23.09.2020. године, ставом првим изреке обавезана је тужена да тужилци исплати износ од 54.344,00 динара са законском затезном каматом од 15.06.2018. године до коначне исплате, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде под претњом принудног извршења. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу за исплату законске затезне камате на досуђени износ из става првог изреке за период од 15.05.2018. године до 14.06.2018. године, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 21.000,00 динара у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке, тужилца је ослобођена плаћања судских такси на тужбу и пресуду.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3493/20 од 10.12.2020. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 1692/2019 од 12.03.2020. године, исправљена решењем истог суда П1 1692/2019 од 23.09.2020. године, у ставу првом изреке тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилца тражила да се обавезе тужена да јој исплати износ од 54.344,00 динара са законском затезном каматом

од 15.06.2018. године па до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 1692/2019 од 12.03.2020. године, која је исправљена решењем истог суда под истим бројем од 23.09.2020. године, тако што је обавезана тужила да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 21.000,00 динара, а одбијен захтев тужиле да се обавезе тужена да јој накнади трошкове парничног поступка у износу 21.000,00 динара, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженој на име накнаде трошкова парничног поступка по жалби исплати износ од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, решењем Министарства правде – Управе за извршење затворских санкција од 29.04.2008. године тужила је била запослена у привременим институцијама Косова и Метохије, у Казнено-поправном дому у ..., па је преузета у Управу за извршење затворских санкција почев од 15.05.2018. године и остварује плату према дотадашњем решењу у висини од 16.000,00 динара. Закључком Владе РС 05 број 112-1619/2008-2 од 17.04.2008. године утврђено је да се положај лица која су била запослена у привременим институцијама Косова и Метохије, уподобљава положају државних службеника и намештеника који су радили у органима који су укинута, а чији делокруг је преузео други орган. Они имају право да буду преузети у орган Републике Србије који је преузео делокруг, ако претходно органу Републике Србије у који се преузимају доставе писмени доказ о томе да им је престао рад у привременим институцијама на Косову и Метохији. Висина просечне зараде без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији за месец децембар 2017. године износила је 54.344,00 динара. Тужила је на дан 15.05.2018. године навршила 10 година непрекидног рада у органу државне управе и тиме је остварила прво на јубиларну награду.

Првостепени суд је закључио да тужила има право на јубиларну награду јер је остварила 10 година непрекидног рада код туженог. То што је тужила преузета, а није распоређена од стране тужене је без утицаја на право тужиле на исплату тражене јубиларне награде, јер је у питању пропуст послодавца који за све време трајања радног односа одређује право тужиле на распоређивање на друго радно место које одговара стручној спреми, односно право на утврђивање статуса нераспоредности. Стога је тужбени захтев усвојио за износ од 54.344,00 динара са законском затезном каматом од 14.06.2018. године, сходно члану 277. ЗОО, а одбио тужбени захтев за исплату законске затезне камате за период од 15.05.2018. до 14.06.2018. године, као неоснован.

Другостепени суд није прихватио правно схватање првостепеног суда, налазећи да тужила, иако је преузета од стране привремених косовских институција у радни однос, не значи да има право на јубиларну награду из разлога што није радила тј. није долазила на посао и није обављала фактички рад код послодавца. Досуђивање јубиларне награде, у ситуацији када је тужила била нераспоређена и није радила, било би у супротности са природом јубиларне награде и правом на њену исплату, због чега је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев као неоснован.

По оцени Врховног касационог суда, становиште другостепеног суда је правилно.

Одредбом члана 120. став 2. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05... 95/18) прописано је да општим актом, односно уговором о раду може да се утврди право на јубиларну награду и солидарну помоћ.

Посебан колективни уговор за државне органе („Службени гласник РС“, број 25/15... 34/18) у одредби члана 44. став 2. прописује да запослени остварује право на јубиларну награду за навршених 10, 20, 30, 35 и 40 година рада проведених у радном односу у државном органу, органу територијалне аутономије, односно јединице локалне самоуправе, без обзира на то у ком органу је запослени остварио право из радног односа. Код утврђивања права на јубиларну награду рачунају се и године рада код послодавца од кога је надлежни орган преузео надлежност, послове и запослене.

У конкретном случају, тужила је преузета из привремених институција Косова и Метохије у Управу за извршење кривичних санкција, али је остала нераспоређена, јер не постоји радно место на коме је могла да обавља своје задатке. У ситуацији када тужила није радно ангажована, следи да нема право на јубиларну награду, пошто Посебан колективни уговор за државне органе то право предвиђа за године рада проведене у радном односу у државном органу, а тужила од дана преузимања 15.05.2018. године није радила. На основу Закључка Владе тужила је формално у радном односу код тужене са фиксним износом плате и не остварује рад, нити јој се обрачунава минули рад.

Неосновани су наводи ревизије тужиле да јој право на јубиларну награду припада као лицу које је у радном односу код послодавца, јер услов за исплату јубиларне награде није распоређеност на рад запосленог. Супротно тим наводима ревизије одредба члана 44. став 1. Посебног колективног уговора за државне органе („Службени гласник РС“, број 25/15... 34/18) јасно и недвосмислено прописује право запосленог на јубиларну новчану награду у висини месечне просечне зараде, без пореза и доприноса по запосленом у Републици Србији према објављеном податку органа надлежног за послове статистике за последњи месец у претходној календарској години у односу на календарску годину у којој се јубиларна награда остварује, тако да се исплаћује, под тачком 1) за 10 година рада у радном односу у висини месечне просечне зараде без пореза и доприноса. Није довољно да запослени буде у радном односу код послодавца, јер би се у тој случају право на исплату јубиларне новчане награде везивало само за радни однос, пошто је поред радног односа потребно, односно законом прописано да запослени и ради, што овде није случај, јер тужила не ради. Преузимање по основу Закључка Владе не подразумева остваривање

свих права из радног односа што је јасно из садржаја Закључка којим је одређен само фиксни износ плате тужиљи, без обрачунавања минулог рада. С тим у вези ревидент неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић